

– Милейди?

Вдигнах поглед от платното, което рисувах: поле с пурпурни и розови макове, прекопирано от един от великите майстори в Националната галерия. Пред мен стоеше един паж. От тона на гласа му се досетих, че не се обръщаше към мен за пръв път.

– Да? – попитах. Думата прозвуча малко по-рязко, отколкото бях възнамерявала. Тази сутрин бях имала спор с баба за отпращането на любимата ми готвачка и това още ме смущаваше.

Той се поклони, облечен, че най-сетне са го забелязали:

– Дойде един джентълмен. Той, ъм, кара Ада да плаче.

Примигнах, питайки се дали не съм чула погрешно:

– Съжалявам, какво?

Теа и Ванеса седяха до мен, заети с шиене. Вдигнаха погледи от работата си, също толкова объркани.

Пажът пристъпи смутено от крак на крак:

– И самият аз не го разбирам наистина, милейди. Някаква среща, уредена от лейди Брансън. Мисля, че тя трябваше да е тук, за да наглежда нещата, но била забавена от някакви дела. Настаних ги в западния салон, а когато се върнах да видя как са, Ада беше в истинска истерия. Помислих си, че ще искате да знаете.

– Да, разбира се.

А аз си бях мислила, че денят ще е скучен.

Другите дами се надигнаха, когато се изправих, но аз настоях да си седнат по местата. Докато следвах пажа обратно вътре в къщата, попитах:

– Имате ли някаква представа за какво е дошъл този така наречен джентълмен?

– За да предложи друго назначение, предполагам.

Почувствах леко пробуждане на вина. Намалването на броя на прислугата беше започнало и Ада беше една от отпратените дами от антуража ми. Бях успяла да задържа само една. Лейди Дороти ме беше уверила, че заместничките, които бях избрала под неин строг надзор, са образцови, но бях напълно сигурна, че главното им задължение ще бъде да ме шпионират.

Докато отивах към салона, размишлявах какво можеше да е породило тази неочаквана сутрешна драма. Лейди Брансън беше главната дама на баба ми. Ако беше уредила служба за Ада, трябваше да предположи, че е нещо почтено, а не такова, което би могло да предизвика нервен срив.

– Значи, не бяха сълзи от радост? – попитах пажа просто за да изясня.

– Не, милейди.

Влязохме в стаята и наистина там беше горката Ада, седнала на една софа и хлипаща в шепите си. Някакъв мъж с гръб към мен се беше привел над нея и неумело се опитваше да я утеши, като я

потупваше по рамото. Сърцето ми незабавно се вкорави, докато се питах що за чудовище бе предизвикало това.

– Лейди Уитмор, графиня на Ротфорд – обяви пажът.

Това стресна както Ада, така и госта ѝ. Тя вдигна лице от ръцете си, все още подсмърчайки, и успя да стане за лек реверанс. Мъжът също се изправи и се обърна да ме погледне. Когато го стори, образите на някакъв стар, коварен негодник, които изграждах в ума си, изчезнаха.

Е, може би беше негодник, но коя бях аз, за да преценя? А останалата част от него... очите ми пламнаха при вида му. Наситено кестенява коса, отметната и прибрана назад в къса, модна опашка, разкриваше лице с чисти линии и високи скули. Очите му бяха с ярък синьо-сив цвят, контрастиращ със загоряла от дълго прекарано навън време кожа. Това не беше модно сред аристократите, но от цяла миля можех да се досетя, че той не беше един от нас.

– Ваше благородие – поздрави той и се поклони подобаващо. – Удоволствие е да се запозная с вас.

Отпратих с жест пажа и седнах – знак за другите двама да направят същото.

– Не съм убедена, че мога и аз да кажа това, предвид факта, че докарахте почетната ми дама до истерия.

По красивото лице премина огорчено изражение:

– Въ, нямах такова намерение. Аз съм толкова изненадан, колкото и вие. Бях останал с впечатлението, че лейди Брансън е уточнила нещата с нея.

– Уточни ги – възкликна Ада. Виждах как в нея се надигат нови ридания. – Но сега, когато е вече факт... аз просто... просто не знам дали искам да отида!

Той се обърна към нея с усмивка, толкова уверена и така отработена, та бях сигурна, че често я използваше, за да постигне своето:

– Е, малко нервност е нещо разбираемо. Но видите ли веднъж как живеят другите момичета в Бляскавия двор...

– Чакайте малко – прекъснах го. – Какво е Бляскавият двор? – Звученето смътно напомняше за име на бордей, но това изглеждаше неправдоподобно, ако лейди Брансън го бе уредила.

– С радост бих ви обяснил, милейди. Ако предположим, че не намирате техническите подробности за досадни.

Хвърлих поглед към него:

– Повярвайте ми, в тази ситуация няма абсолютно нищо, което да намирам за досадно.

Той насочи онази галантна усмивка към мен, без съмнение надявайки се, че тя ще ме спечели, както печелеше другите. Донякъде успя.

– Бляскавият двор е вълнуваща възможност за младите жени като Ада, шанс, който ще преобрази живота им и...

– Задръжте пак за малко – казах. – Как се казвате?

Той се изправи и отново се поклони:

– Седрик Торн, на вашите услуги. – Нямахте титла, но пък това не ме изненада. Колкото повече го изучавах, толкова по-заинтригувана бях. Носеше кафяво палто от фина вълна, което се разширяваше леко при коляното, по-дълго от настоящите модни тенденции. Кафява брокатена жилетка под палтото улавяше светлината. Това бе благоприлично, съдържано облекло, каквото би носил някой преуспяващ търговец, но една ярка кехлибарена игла на шапката, която държеше, ми подсказа, че не е напълно лишен от въображение.

– Милейди? – попита той.

Осъзнах, че съм се втреничила в него, и магнах надменно с ръка:

– Моля, продължавайте да обяснявате този ваш Сияещ двор.

– Бляскав, милейди. И както казвах, това е вълнуваща възможност за младите жени да се издигнат в света. Вашата Ада е точно типът будно и обещаващо момиче, каквото търсим.

Повдигнах вежда, когато чух това. Ада беше вероятно най-безинтересната ми прислужница. Беше хубава, което, бях научила, обикновено беше синоним на “будна и обещаваща” за повечето мъже.

Той се впусна в нещо, което сигурно беше добре заучена реч:

– Бляскавият двор е ползващо се с високо уважение начинание от двете страни на океана. Баща ми и чичо ми го основаха преди десет години, след като научиха колко малко жени има в Адория.

Адория ли? За това ли ставаше дума тук? Почти се наведох към него, а после се опомних. И въпреки това беше трудно да не бъда заинтригувана. Адория. Страната, открита от другата страна на Морето на залеза. Адория. Самият звук на името извикваше мисли за приключения и вълнение. Това беше нов свят, свят, много далечен от този, в който от мен се искаше да се омъжа за измъчвания си от сърбежи братовчед, но също и свят без художествени галерии и театри и разкошно облечени благородници.

– Там има много жени икори – отбелязах, чувствайки, че се налага да кажа нещо.

Усмивката на Седрик стана по-широка и стопли чертите му. Миглите му по-дълги ли бяха от моите? Това със сигурност изглеждаше нечестно.

– Да, но нашите колонисти не търсят съпруги сред дивачките икори, облечени в килтове и кариранни вълнени платове. Е – добави той, – повечето ни колонисти не си търсят съпруги сред диваците. Предполагам, че винаги има някой, който намира това за привлекателно.

Насмалко не попитах какво намира самият той за привлекателно, а после отново си напомних, че съм дама с високо положение.

– Повечето наши заселници търсят благовъзпитани, образовани съпруги от Осфрид – особено онези мъже, които са натрупали състояние там. Мнозина отплаваха за Адория само с дрехите на гърба си, а сега са постигнали успех като бизнесмени и плантатори. Превърнали са се в стълбове на своите общности, изтъкнати мъже. – Седрик вдигна ръце с отривист жест като актьор на сцена. – Искат подходящи съпруги, с които да създадат семейства. Негово Величество също го иска. Нареди основаването на още няколко колонии и разширяването на настоящите, но това е много трудно,

след като осфридианските мъже превишават по брой жените в съотношение три към едно. Когато там все пак отиват жени, те обикновено са неотличаващи се с нищо момичета от работническата класа, които вече са женени. Новата аристокрация не търси това.

– Нова аристокрация ли? – попитах. Ентузиазмът му започваше да ме увлича. Това беше ново преживяване: някой друг да упражнява върху мен силите на убеждението.

– Новата аристокрация. Така ги наричаме – онези обикновени мъже, открили необикновено величие в Новия свят.

– Много е привлекателно. Вие ли го измислихте?

Той изглеждаше изненадан от въпроса:

– Не, милейди. Баща ми. Той е майстор на рекламата и убеждението. Далеч повече от мен.

– Намирам го за невероятно. Моля – продължавайте с вашата нова аристокрация.

Седрик се вгледа изпитателно в мен за миг и в очите му имаше нещо. Преценка или може би преосмисляне.

– Новата аристокрация. На тях не им е нужна титла или рождено право, за да претендират за власт и престиж. Те са я заслужили чрез усърдна работа и са се превърнали в – един вид – благородници, и сега имат нужда от подobaващо “благородни” съпруги. Но тъй като едва ли може да се каже, че жените от вашия ранг се редят на опашка да отплават от другата страна на морето, Бляскавият двор се е нагърбил със задачата да създаде група от млади жени, готови да се преобразят. Вземаме прекрасни момичета като вашата Ада, момичета от обикновено потекло, момичета без семейство – или може би с твърде многобройни семейства – и ги обучаваме, за да се издигнат.

Беше се усмихнал за миг, когато подхвърли коментара си за редящите се на опашка благороднички, сякаш това беше някаква шега между нас. Почувствах как сърцето ми се присви от спазъм. Той дори не можеше да си представи, че точно тогава, изправена пред заплахата да бъде обвързана за цял живот с навъсен братовчед и деспотична свекърва, бях готова да се откажа от царствения си свят и да отплавам към колониите в миг независимо от първобитните условия. Не че изобщо щях да успея да стигна до кейовете, без дузина души да се опитат да ме върнат в подobaващия ми обществен кръг.

Ада подсмъркна, напомняйки ми, че още е тук. Познавах я от години и почти не се замислях за нея. Сега, за пръв път до този момент, изпитах завист. Пред нея се разкриваше свят – нов свят – на потенциал и приключения.

– И така. Смятате да отведете Ада в Адория – казах. Беше трудно да поддържам безгрижен тон, за да не проличи завистта ми.

– Не веднага – каза Седрик. – Първо трябва да се погрижим да бъде обучена по стандартите на Бляскавия двор. Сигурен съм, че докато е била на служба при вас, е получила известно образование – но нищо, което може да се мери с вашето. Тя ще прекара година в едно от именията на чичо ми с други момичета на нейната възраст, научавайки всевъзможни неща, които да я компенсират за това. Ще...

– Чакайте – прекъснах го. Баба ми щеше да е ужасена от напълно безразборния начин, по който водех този разговор, но цялата ситуация беше твърде странна, за да се увличам във формалности.

– Искате да кажете, че тя ще получи образование, което може да се мери с моето? За една година?

– Не напълно, не. Но след това време ще може да си проправи път сред висшите класи – може би дори аристокрацията.

При положение че познавах Ада толкова добре, отново изпитах съмнения, но го подтикнах:

– Продължавайте.

– Ще започнем, като изгладим основните ѝ познания в четенето и воденето на сметки, а после ще се разпрострем в по-изтънчени области. Как да управлява домакинство и да ръководи слуги. Уроци по музика. Как да организира светски събития. На какви теми да говори на светски събирания. Изкуство, история, философия. Чужд език, ако има време.

– Това е много обширно – казах и хвърлих любопитен поглед към Ада.

– Именно затова отнема една година – обясни Седрик. – Тя ще живее в едно от имененията на чичо ми, докато усвоява всички тези неща, а после ще отплава за Адория с всички момичета от другите именения. Ако предпочете да отиде.

Щом чу това, Ада се оживи. Вдигна рязко глава:

– Не съм длъжна да замина?

– Ами, не – каза Седрик, малко изненадан от въпроса. Измъкна от палтото си навит на руло лист – с леко претенциозен жест, ако не грешах. – В договора ви се казва, че в края на тази една година можете да изберете или да заминете за Адория, за да сключите уреден за вас брак, или можете да напуснете Бляскавия двор, в който случай ще ви намерим подходящо място за работа, за да си възстановим сумата, похарчена за обучението ви.

Ада придоби неимоверно по-бодро изражение и осъзнах, че вероятно мислеше, че споменатото уреждане на подходящо работно място навярно включва работа, подобна на тази, която имаше сега.

– Предполагам, че той има предвид завод или фабрика – казах.

Лицето ѝ посърна:

– О. Но все пак ще е тук. В Осфрид.

– Да – каза Седрик. – Ако искате да останете. Но честно? Кое момиче би избрало такива дълги работни часове пред шанса да се обляга на ръката на състоятелен, обожавашъ съпруг, който ще ви окичи с копирини и скъпоценности?

– Нямам право да го избира – възрази тя.

– Това не е съвсем вярно. Когато пристигнете в Адория, с другите момичета ще разполагате с период от три месеца, в който ще бъдете представяни на онези мъже за женене, проявили интерес към нашите скъпоценни камъни – така чичо ми нарича момичетата от Бляскавия двор. – Пусна в действие най-ослепителната си усмивка, опитвайки се да успокои Ада. – Там страхотно ще ти

хареса. Мъжете в колониите полудяват, когато доведем нови момичета. Това е време на партита и други светски ангажменти и ще имате цял нов гардероб за всичките – модите в Адория са доста различни от нашите. Ако повече от един мъж направи оферта за вас, можете да изберете онзи, когото искате.

Отново открих, че преливам от завист, но Ада още изглеждаше несигурна. Несъмнено беше чувала разкази за Адория, в които се говореше за опасности и варварства. И честно казано, някои от тях не бяха безпочвени. Когато заселници от Осфрид и други страни бяха слезли на суша в Адория, бе имало ужасно кръвопролитие между тях и клановете на икори, които живееха там. Много от икорите бяха прогонени, но все още чувахме разкази за други трагедии: болести, бури и диви животни, да назова само няколко.

Но какво бяха тези неща в сравнение с богатствата и величието, които Адория предлагаше? И нима нямаше опасност навсякъде? Искаше ми се да я разтърся и да ѝ набия малко разум в главата, да ѝ кажа, че би трябвало да се възползва от тази възможност и никога да не поглежда назад. Със сигурност не можеше да има по-голямо приключение от това. Но тя никога не беше имала усет за приключения, никога не беше виждала нищо обещаващо в поемането на риск или в нещо, което не познаваше. Това беше част от причината, поради която не я бях избрала да дойде с мен в домакинството на Лайънъл.

След дълго размишление тя се обърна към мен:

– Как мислите, че би трябвало да постъпя, милейди?

Въпросът ме хвана неподготвена и изведнъж всичко, за което можех да мисля, бяха думите на баба ми: *През целия ти живот други хора ще правят избори вместо теб. Свикни с това.*